

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'ΠΑΤΡΙΩΝ'
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τη επιμελείᾳ επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηρίων και Ι. Μ. Δομβρίγγη διευθύνοντος.

ΙΒ'.

Ἀφ' οὗτου ὁ κόσμος εἶναι κόσμος δὲν ἔλειψαν ποτὲ οὔτε οἱ παραδοξολόγοι οὔτε οἱ φαιδροὶ ἐκείνοι καινοτόμοι, οἵτινες ἐθεώρησαν ὡς πρωτοτυπίαν τὸ νὰ εἰπωσιν τὰ ἐναντία τῶν ὅσων λέγουσιν πάντες οἱ ἄλλοι. Οὕτω ὁ Ἡρόστρατος καὶ ὁ Θερασίτης, ὁ Ἐφιάλτης καὶ αὐτὸς ὁ Ἰούδας εὗρον ἀπολογητὰς καὶ ὑμνητὰς, ὁ δὲ Ὀμηρος κατηγόρους. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν προέρχεται οὔτε ἐκ καχίας οὔτε ἐκ φθόνου, οὐδεὶς ὀργίζεται κατὰ τῶν ἀβλαβῶν τούτων ὄντων οὐδ' ἐπιχειρεῖ ν' ἀποστομώσῃ τὴν σκώπτριαν φήμην. ἦτις ὑπογελῶσα ἐπαναλαμβάνει τὸ ὄνομά των. Ἄν δὲ ὁ Ζωῖλος ἀναφέρεται ὡς λιθοβοληθεὶς, τοῦτο προῆλθεν οὐχὶ ἕνεκα τῶν ὕδρεων τοῦ κατὰ τοῦ Ὀμήρου, ἀλλ' ἕνεκα τῆς πατροκτονίας ἧς ἀπεκαλύφθη αὐτουργός.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ ὡς ἦτο ἐπόμενον, οὔτε ἀγανάκτησιν, οὔτε ἀπλὴν διαμαρτυρίαν προὐκάλεσε καινολογία τις σατυρικώτατα χαρακτηρισθεῖσα ὡς προερχομένη ἐξ εἰδικοῦ, λέγουσα δὲ ὅτι «οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἡ ἱστορία τοῦ Βυζαντίου μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἄς μὴ θέλωμεν νὰ συνδέωμεν αὐτὸ μετὰ τὴν νῦν ἰδρυομένην Ἑλληνικὴν Βασιλείαν».

Μόνον μίαν ἀπορίαν προὐκάλεσεν ἡ περίεργος αὐτῇ γνώμη, ἀπορίαν ὅμως προερχομένην οὐχὶ ἐκ τῆς ἐννοίας ἀλλ' ἐκ τῆς προελεύσεως αὐτῆς. Διότι τὴν ἐπεριμέναν αὐτὴν τὴν γνώμην ἐξακοντιζομένην οὐχὶ ὡς καινολογίαν ἡμεδαποῦ ἀλλ' ὡς ὕβριν ὑπὸ ἀντιζήλων καὶ ἐχθρῶν, ἀντλούντων ἀπὸ τὰ ἔλη τοῦ σκοτεινοῦ παρελθόντος. Τὴν ἐπεριμέναμεν ἀπὸ τοὺς μισθίους ἐρευνητὰς τῶν πλαστογραφημένων ἱστοριῶν, τοὺς ἐφοδιάζοντας μετὰ κίβδηλα χοτζέτια κάθε ὑποψήφιον σφετεριστὴν ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Τὴν ἐπεριμέναμεν ἀπὸ τοὺς παλαιούς καὶ νέους ὑπονομευτὰς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐνότητος, οἵτινες καὶ ἄλλοτε προσεπάθουν νὰ πείσωσιν ἡμᾶς ὅτι θὰ μᾶς ἀπονεύουν καὶ ἀναγνωρίσουν ὅλην τὴν δόξαν τῶν μεγάλων πάππων ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θ' ἀρνηθῶμεν τοὺς πατέρας μας. Τὴν ἐπεριμέναμεν ἀπὸ τοὺς φράγκους ἐκείνους παιδαγωγούς, οἵτινες συστηματικῶς ἐργασθέντες ὅπως μᾶς ἐμπνεύσωσιν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀηδίαν πρὸς τοὺς προστύχους, ὅπως ἔλεγον, καὶ μαρούς γονεῖς μας Βυζαντινοὺς, εἶδον ματαιωθεῖσαν τὴν σκοτίαν καὶ βδελυράν ἐργασίαν των ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ἡμετέρου αἵματος καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς παγκοσμίου ἐπιστήμης.

Τὴν ἐπεριμέναμεν τέλος ἀπὸ ἐκείνους εἰς ὧν τοὺς ὀφθαλμοὺς κάρφος εἶναι ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ παράδοσις, κάρφος ὀδυνηρόν, τὸ ὅποιον θὰ τυφλώσῃ καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ σχέδιά των κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν Κωνσταντῖνος ὁ Βασιλεὺς θ' ἀναλάβῃ ἐπισήμως τὸν ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν οὐχὶ ἀριθμὸν ἀλλὰ αὐτοκρατορικὸν τίτλον: **Δωδέκατος!**

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν

(Μαρκ. 10, 32, 45)

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες. Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἄν ἀιτήσωμεν ποιήσεις ἡμῖν ὅ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δὸς ἡμῖν ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν σου, καὶ εἰς ἐξ ἐωνύμων σου καθήσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου· ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε ὃ δύνασθε πλεῖν ὃ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δύναμεθα· ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαί ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ ἐωνύμων μου, οὐκ ἔστι ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου· ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἶδατε, ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἶδατε, ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν αὐτῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος ἔσται πάντων δούλος· καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἂντι πολλῶν.

Σημειώσεις.

1) Το ὅτι ἐθνεσι = τῇ κρατούσῃ τῆς χώρας Ρωμαϊκῇ ἀρχῇ. 2) Δὲν ἔχετε γνῶσιν ἀκριβῆ τοῦ δικαιώματος, τὸ ὅποιον ζητεῖτε. Δύνασθε νὰ πῆτε τὸ πικρὸν τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου ποτήριον, τὸ ὅποιον ἐγὼ, κατὰ θεῖαν βουλὴν, ἐγὼ προορισθὲν νὰ πίνω; 4) Αἱ ζητούμεναι τιμητικαὶ θέσεις δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς προσωπικῆς ἐμοῦ εὐνοίας ἀλλ' ἔχουσιν ἐτοιμάσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου ἐκείνοις, οἵτινες ἐργῶ θέλωσι φανῆ ἀξιοὶ αὐτῶν. 5) Ὑπολαμβάνοντες ἀρχόντες τῶν ἐθνῶν ἐντελῶς δεσπόζουσιν ὡς κύριοι αὐτῶν. 6) Μεγάλῃ πολιτικῇ δυνάμει ἐνασκούντες ἐντελῶς ἐξουσιάζουσιν αὐτῶν. 7) Ἀντάλλαγμα.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΙ ΔΥΟ ΔΙΑΘΗΚΑΙ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Η, 7—1, 18

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπέδειξεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ τὴν ὑψίστην ἀξίαν τῆς Κ. Διαθήκης. Ὑπελείπετο ἔτι νὰ συγκρίνῃ τὰς δύο Διαθήκας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τῆς Κ. Διαθήκης. Πρὸς τοῦτο προσάγει μαρτυρίαν τῆς

Π. Διαθήκης, ιδίως δὲ σπουδαιοτάτην μαρτυρίαν τοῦ προφήτου Ἰερεμίου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε ἐν τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν ὅτι ἡδύνατο ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε ἐν ταῖς σκέψεσι καὶ ἐν τοῖς αἰσθήμασι τῶν ἀνθρώπων.

Περιγράφων δὲ περαιτέρω ὁ Ἀπόστολος τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου τῆς Π. Διαθήκης καὶ τὰς ἐν αὐτῇ διεξαγομένας τελετὰς εὐρίσκει ὅτι αὐταὶ ἦσαν μόνον εἰκὼν τῆς παρούσης ἐπιγείου ζωῆς καὶ ἠδύνατο νὰ ἔχωσι μόνον ἐφήμερον σημασίαν. Ὡς διάφορος ἦτο ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Καινῆς Διαθήκης, διάφορος καὶ ἡ σκηνὴ αὐτοῦ. Εἰς αὐτὴν εἰσέρχεται ὁ Χριστὸς μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος, ἐνῶ ἐν τῇ σκηνῇ τῆς Π. Διαθήκης ὑπῆρχεν αἷμα τὰύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως, ραντίζουσα τοὺς κεκοινωνημένους. Ἐὰν δὲ τὸ αἷμα τῶν ζώων ἠδύνατο ν' ἀγιάζῃ πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρῶς ἀπόσπασμα μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἐαυτὸν προσήνεγκεν ἁμῶν τῷ Θεῷ, καθαρῶς τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεῖν τῷ Θεῷ ζῶντι; » Ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν ἵνα ἡ δοθεῖσα τοῖς πιστοῖς διαθήκη περὶ τῆς αἰωνίου σωτηρίας αὐτῶν λάβῃ ἰσχύν. Εἶναι λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς διαθήκης καινῆς μεσίτης, ἀλλ' ἡ διαθήκη αὕτη εἶναι διαθήκη αἰωνίως ζῶντος, καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ ζήσωσιν αἰωνίως.

Ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ αὐτὸ τὸ ἱερὸν ἔνθα ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου εἶχεν ἀνάγκην ἐγκαινιασμοῦ δι' αἷματος διαθήκης, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστιανισμῷ διὰ τὸν ἀχειροποιήτον ναὸν δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη τοιοῦτου ἐγκαινιασμοῦ. Ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱερὸν πολλάκις, ραντίζων δι' αἵματος καὶ τὴν σκηνὴν καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας, τὰ πάντα, κατὰ τὸν νόμον, ἐκαθίζοντο ἐν αἵματι καὶ ἀχωρὶς αἱματεκχυσίας δὲν ἐγένετο ἄφεσις. Ἀλλ' ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἅπαξ διὰ παντὸς ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθε μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος εἰς τὸν οὐρανόν. Δὲν εἰσῆλθε εἰς χειροποίητα ἅγια ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἐαυτόν, διότι τότε ἔπρεπε πολλάκις νὰ πάθῃ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἄπαξ μόνον ἐνεσαρκώθη καὶ ἅπαξ ἔπαθε πρὸς κατάργησιν τῆς ἁμαρτίας, ἀκαθ' ὅσον ἀπέκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις, αὕτη καὶ ὁ Χριστὸς, ἅπαξ προσενηχθεὶς εἰς τὸ πολλὸν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐν δευτέρῳ χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθῆσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ἐπειδὴ τὰ πάντα ἦσαν σκιά καὶ τύποι τῶν μελλόντων δὲν ἠδύνατο νὰ δοθῇ καθαρίσις τῆς συνείδησεως καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν διὰ τῶν πολυπληθῶν καὶ ἐπανειλημμένων καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν θυσιῶν. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἁμῶν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἔχθροί αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ, μὴ γὰρ προσφορὰ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἀγαλλομένους. Εἰς ταῦτα προσθέτει ὁ Ἀπόστολος ὅτι ὁ Θεὸς ἤδη ἐπηγγέθη μετὰ τοιαύτην προσφορὰν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας τῶν συμμετεχόντων αὐτῇ, ἐπομένως καθίσταται περιττὴ ἡ ἐπανάλυψις αὐτῆς, διότι ὅπου ὑπάρχει ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἶναι περιττὴ ἡ προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας. Καὶ τοῦτο εἶναι δυνατὸν μόνον ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ἐνῶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ παρ' ὅλας τὰς προσφορὰς δὲν ὑπῆρχεν ἄφεσις ἁμαρτιῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΜΑΝΝΑ ΤΩΝ ΛΑΖΑΙΩΝ

Σὲ κορφοβοῦνι κάθουμουν, μαῦρος ἀγρυπνισμένος, μὲ τὸ τοφέκι στὸ πλευρὸ καὶ τὸ σπαθὶ ζωμένος, κ' ἐκεῖ πρὸς τὰ χαράματα, κ' ἐκεῖ πρὸς τὴν αὐγούλα,

βλέπω τὸν ἥλιο πῶδγαίνει κ' ἐχρύσανε τὰς ῥάχαις κ' ἐκεῖ ποὺ διαλογίζουμουν σὲ ποῦ λημέρι νὰ πάγω, ἀκούω μιὰ ψιλὴ φωνή, γυναικεῖα μοιρολόγια. Ἦταν ἡ καπετάνισσα ἡ μάννα τῶν Λαζαίων, σ' ἓνα λοφίδι κάθονταν, ξέπλεγε τὰ μαλλιά της, μοιρολογοῦσε κ' ἔλεγε, μοιρολογάει καὶ λέει: —Κατόρα νὰ ἔχετε παιδιά, τὰ σώματα μὴ λυώσουν ὅσο νὰ ζήτε, τὴν Τουρκιά νὰ μὴ τὴν προσκυνάτε. »

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἰστάμενοι ἐν τινι παρῶν τῆς οδοῦ Σταδίου θεαώμεθα τὴν νεοκρικὴν πομπὴν τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως ἡμῶν. Ὁ ἐπὶ πυροβόλου φερόμενος Βασιλικὸς νεκρὸς, ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν ἵππος αὐτοῦ, ἡ πένθιμος μουσικὴ καὶ πάντα τὰ ἄλλα ὅσα συναπετελοῦν τὴν μακρὰν ἐκείνην σειράν, συνεκίνουν βαθύτατα τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν διήρχετο πρὸ ἡμῶν ἡ διάτρητος ἐκ τῶν Τουρκικῶν σφαιρῶν σημαία ἐκείνη, πάντες διὰ μιᾶς ἀπεκαλύφθημεν ἀποτίνοντες τὸν ὀφειλόμενον φόρον σεβασμοῦ μὲν πρὸς τὸ ἱερὸν καταστάν ἐκεῖνο σύμβολον, εὐγνωμοσύνης δὲ καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τοὺς ἡλικοαεῖς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Παντοδυνάμου ὑπὸ τὴν σημαίαν ταύτην τοσαύτας κατήγαγον νίκας καὶ τοσοῦτον ἐτίμησαν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ἀπέδωκαν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς μέχρι χθὲς τυραννουμένους ἀδελφοὺς ἡμῶν. Ἀλλ' ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι οὕτως ἀπεκαλύφθημεν, μικρὸς τις παῖς δώδεκα περίπου ἐτῶν ἱστάμενος πλησίον ἡμῶν δὲν ἀπεκαλύφθη, ἀλλ' ἔμεινεν ἀπαθής.

Τοῦτο ἐφάνη εἰς πάντας παραδόξον, διότι καὶ τῆς ἡμῶν ἡρώτησεν αὐτόν, διατί δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ αὐτὸς πρὸ τοῦ συμβόλου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας καὶ ὑπάρχουσας. Δὲν εἰσεύρεται, εἶπε πρὸς αὐτόν, ὅτι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας δὲν ἐπετρέπετο εἰς ἡμᾶς νὰ ὑψώσωμεν τοιοῦτο τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν πατρίδος σημεῖον καὶ ὅτι ἐχρειάσθη νὰ χύσωσιν οἱ πατέρες ἡμῶν ποταμούς αἱμάτων, μέχρις οὗ εὐτυχήσουν νὰ ἰδοῦν αὐτὸ πάλιν ὑψωμένον; Πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἡπίους τοῦτους λόγους ὁ μικρὸς αὐθάδης ἔσπευσε μετὰ καταπληκτικῆς ἀναιδείας ν' ἀπαντήσῃ «Ἐγὼ δὲν εἰσεύρω ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐπειτα ποῦ ξεύρεις τοῦ λόγου σου ἂν ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ Τοῦρκος; » «Ἄ, ἔτσι! παρὰ τρεῖς τότε ὁ ἄλλος, πλήρης ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ἤμπορε νὰ εἰσαὶ καὶ Τοῦρκος; Λοιπὸν τότε, ἐπειδὴ τῶρα ἔχομεν πόλεμον μὲ τοὺς Τοῦρκους, λάβε αὐτὰς νὰ μὲ ἐνθυμῇσαι. Καὶ εὐθὺς ἔδωκεν αὐτῷ εἰς τὰ ἀπαλὰ γενναῖας τινὰς πληγὰς, μετὰ τὰς ὁποίας ὁ μικρὸς θρασυδείλος κλαίων ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν.

Τὴν ἐσπέραν συννητήθημεν ἐν τῷ περιπάτῳ φίλοι τινὲς μετὰ τοῦ τιμωρήσαντος τὸν ἐλσεινὸν ἐκεῖνον παιδῆ καὶ λόγου γενομένου περὶ τοῦ λυπηροῦ ἐπεισοδίου προέκυψε τὸ ζήτημα ἂν ἔπαιεν ὁ παῖς ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἢ γενικώτερον ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία δὲν ἐδίδαξεν αὐτόν διὰ τοῦ παραδείγματός της τὸν σεβασμὸν οὐχὶ μόνον πρὸς τὴν σημαίαν ἡμῶν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς μεγαλυτέρους του, ὥστε νὰ φέρεται ὅπως πρέπει καὶ νὰ μὴν ἀπαντᾷ ἀναιδῶς, ὅπως ἀπῆντησεν. Μὴ λησμονοῦμεν, εἶπέ τις ἐξ ἡμῶν, ὅτι γεννοῦν μὲν οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων τέκνα, ἀλλ' ὀλίγοι δυστυχῶς τούτων εἰσεύρουν καὶ νὰ ἀναθρέψουν αὐτὰ, ὅπως πρέπει. Ἐπειτα πολλοὶ γονεῖς ἀποθηνήσκουν καὶ ἀφίουν αὐτὰ ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ὀρφανὰ, καὶ ἄλλοι ἐργάζονται ἀκαταπαύστως χάριν τοῦ ἄρτου, ἄλλοι δὲ πολλοὶ, οἱ περισσότεροι ἴσως, στεροῦνται καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀνατροφῆς. Καὶ λοιπὸν τί νὰ σᾶς κάμῃ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί; Ὅτι διδασκαλίᾳ τις κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον γενομένη, δὲν θὰ ἀπέβαινε ἴσως ἀνωφελὴς εἰς αὐτόν, ἀποδεικνύει, μοι φαίνεται, γεγονός τι, τὸ ὁποῖον συνέβη μοι χθὲς καὶ θὰ σᾶς

διηγηθῶ, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἀκούσετε. » «Θὰ τὸ ἀκούσω-εν εὐχαρίστως», ἀπηντήσαμεν. Καὶ τότε λαβὼν τὸν λόγον περὶ τῆς ἐξῆς;

Ἐβάδιζα χθὲς τὸ ἀπόγευμα κατὰ μῆκος τῆς οδοῦ κορυφῆς, ὅτε ἤκουσα μικρὸν τινα ἐφημεριδοπώλην νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μεγάλην τῇ φωνῇ: «Ἡ ἀπάντησις τῶν ὑνάμεων πρὸς τὸν Συμμάχον. Τότε ἐστάθη καὶ παρετήσα τὸν πωλητὴν τῶν ἐφημεριδῶν ἦτο ζωηρὸς τις παῖς τεὶ δέκα ἐτῶν, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἴσως θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν ὀρθώσω. Λοιπὸν ἐκάλεσα αὐτὸν πλησίον, ἠγόρασα τὴν ἐφημερίδα καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ εἶπα: Σεύρεις, μικρὸς, δὲν πρέπει νὰ λέγῃς ἡ ἀπάντησις τῶν ὑνάμεων πρὸς τὸν Συμμάχον, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις τῶν ὑνάμεων πρὸς τοὺς Συμμάχους, ἢ κολώτερον ἡ ἀπάντησις τῶν ὑνάμεων εἰς τοὺς Συμμάχους. Μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησα τὴν ὁδόν μου, ἤμην δὲ ῥίεργος καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἂν ὁ μικρὸς θὰ διώθωνε τὸ ἄλμα του. Ὁ δὲ κατ' ἄρχας μὲν, ὡς φαίνεται, ἐδυσκολεύετο, διότι ἐπιχειρῶν νὰ διαλαλήσῃ τὸ ἐμπόρεμά του ἔλεγε νον «ἡ ἀπάντησις τῶν ὑνάμεων» ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σάνισας τὴν φράσιν ἔμαθεν αὐτὴν, διό ἐκτοτε ἔλεγεν ἐφ' ὃν ἤκουον, κάλλιστα, «ἡ ἀπάντησις τῶν ὑνάμεων» εἰς ὡς Συμμάχους.

Καὶ τώρα, φίλοι μου, δὲν νομίζετε ὅτι καὶ ὁ ἀσεβὴς μὴς, περὶ οὗ ἐγένετο πρὸ μικροῦ ὁ λόγος, ἂν ἐδιδάσκετο εἴτε ὁ τῶν γονέων του εἴτε ὑπὸ διδασκάλου εἴτε ὑπὸ ἱερέως ἢ ὑπὸ τῆς κοινωνίας ὅτι ἡ κυανόλευκος σημαία ἡμῶν, ἡ οὐσα τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ συμβολίζουσα τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἐλευθερίαν καὶ αὐτοπαρξίαν, εἶναι ἀξία παντὸς σεβασμοῦ, ὅτι ἔχει καθήκον καὶ αὐτὸς καὶ πᾶς Ἑλλήν νὰ ἐγεί-ναι καὶ ν' ἀποκαλύπτεται ὅταν συναντᾷ αὐτὴν ἢ διέρχεται ἐκείνη, ὅπως καὶ πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἂν ἐδιδάσκετο καί τῳ ταῦτα, δὲν νομίζετε, λέγω, ὅτι δὲν θὰ ἐφέρετο τὸ ὅτι ὅπως ἐφάρθη; Λησμονεῖτε τὰ κυνάρια τοῦ Σπαρτιάτου ἰοθέτου; Πόσαι καὶ πόσαι ἁμαρτίαι τῶν μικρῶν τούτων ἐπιβαρύνουσι πράγματι ἡμᾶς τοὺς μεγάλους; Ἀλλ' ἡ δὲν σκεπτόμεθα τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῶν πραγμάτων, τοῦμεθα δὲ συνήθως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν, καὶ διὰ το μεμφόμεθα πολλάκις ἢ καὶ τιμωροῦμεν τὰ θύματα καὶ οὐ τοὺς θύτας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν ἐσκέπτοντο οἱ γονεῖς καὶ πόσας ἔχουσιν εὐθύνας, ὅταν γεννῶσι μὲν τέκνα, φροντίζον δὲ περὶ τῆς προσηκούσης ἀνατροφῆς αὐτῶν, ἐσκέπτοντο, λέγω, ταῦτα, πολὺ ὀλιγωτέρως ἀνωμαλίας ἀταξίας θὰ ἐβλέπομεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ (κ')

Φιλοπατρία

IB'

Παρά τὴν ἄκραν τοῦ Μαλέα κατὰ τὴν εἰσόδον εἰς τὸν ποτὸν τὸν Λακωνικὸν πρὸ χιλίων ἴσως ἐτῶν ἄνδρες εὐσεβῶς ναὸν ἅγιον ἱδρυσαν τῆς χριστιανικῆς λατρείας. Εὐρὺ μακρὸν οἰκοδόμημα, θεμελίωσιν ἔχον ἀσφαλῆ καὶ ἰσχυροῦς τοίχους, βεβαίως ἱκανῶς μακρὰν τῆς ἀκτῆς εἶχεν ἱδρυθῇ ὑπόστατον μὲ τὰς καλὰς βυζαντινὰς γραμμάς, μὲ τοὺς φούς τρούλλους ὑπερήφανον, φάρος εἰς τοὺς ἐκεῖ κατὰ κυματὸπληκτον ἄκραν τοῦ Μαλέα κλυδωνιζομένους. Λὰ δὲν εἶχον λάβῃ πρόνοιαν οἱ τὸν ναὸν οἰκοδομοῦντες κτίσωσιν αὐτὸν πολλῶ ἀπωτέρω τῆς θαλάσσης, ἐπειδὴ οὐκ ἔβουλο ὅτι τὸ κύμα θηριώδες φερόμενον ὑπὸ τῆς ἀτέγκτου ἡς τοῦ νότου σπαράττει μὲ τοὺς σιδηροὺς ὄνυχας του καταπίνει τὴν ἐκεῖ γῆν. Ὡστε κατεπαγώθη τὸ χῶμα, ἐπαντίστησαν καὶ οἱ βράχοι αὐτοὶ καὶ ὁ ναὸς διασεισθεῖς

ὑπὸ τὰ πλήγματα τῶν γιγανταίων κυμάτων κατεκρημνίσθη, καὶ μόνον σχεδὸν τι τοῦ ἡμίσεως ἀπέμεινεν ἐκ τῶν θεμελίων ἐπὶ τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς.

Τὸ αὐτὸ ἔπαθεν ἡ αὐτοκρατορία ἡμῶν. Εἶχεν ἀσφαλῶς θεμελιωθῇ ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως καὶ ἐκ τῆς ψυχῆς δὲ τῆς ὑψηλόφρονος τῆς Ἑλληνικῆς εἶχε τὸ ἱδρυμα ἄνω τὰς εὐγράμμους ἀψίδας καὶ τὸ κομψὸν κορυφωμα αὐτοῦ. Ἰδρύθη δὲ εἰς τὴν κυματωγὴν, ὡς σκοπιὰ καὶ πρόφραγμα κατὰ τῶν ληστῶν, ὡς φάρος διὰ τοὺς κλυδωνιζομένους ἐν τῇ σκοτεινῇ τῆς βαρβαρότητος πελάγει. Ἀλλὰ κύματα ἐπῆρχοντο κατ' αὐτοῦ ἀνεμοτοῖς ἐφ' πανταχόθεν τοῦ ὀρίζοντος ἀπ' ἀνατολῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἐκ δυσμῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, οἱ Πέρσαι καὶ τὰ φύλα τὰ οὐνικά, οἱ ἀμοξόβιοι καὶ ὠμοφάγοι Οὐνοὶ καὶ Ἀλανοὶ καὶ Γεπίδοι καὶ Βούλγαροι καὶ Πατσινάκαιοι καὶ Ἀβάραιοι καὶ Οὐγγροι καὶ Τοῦρκοι, καὶ οἱ Ἀραβες, καὶ οἱ Γότθοι καὶ οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ παντοῖοι σλαβικοὶ λαοὶ καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς οἱ ἐκ τῆς μισελ-ληνικῆς καὶ μισοχρίστου Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἐσπάραιζαν μὲ τοὺς αἰμοχαρεῖς ὄνυχας αὐτῶν καὶ ἐκρήμνισαν τὸ σεμνὸν οἰκοδόμημα. Πάντες ἐβύθισαν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν εἰς τὰς σάρκας, ἐχρότασαν, ἀπὸ τὰ σπαράγματα ἔχοντες λάμποντας ἐκ χαρᾶς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σταζούσας ἐξ αἵματος τὰς σιαγόνας.

Καὶ ἡμεῖς βεβαίως ἐπταίσταμεν πῶς εἰς τοῦ κράτους ἡμῶν τὸν ἀφανισμὸν καὶ εἶχε κατὰ τι δίκαιον ὁ σοφὸς Ἑλλήν Ἀντώνιος ὁ Ἐπαρχος γράφων ἓνα σχεδὸν αἰῶνα μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν ἡμῶν ὅτι «δὲν ἐβλάψεν ἡμᾶς οὔτε ἡ τύχη, διότι αὕτη οὐδαμῶς δεσπόζει τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, οὔτε ἡ θεία πρόνοια, διότι αὕτη αὐτεξουσίως ἐξ ἀρχῆς ἐδημιούργησεν ἡμᾶς, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ ἔχθροί καὶ λησταὶ καὶ λεποδοῦνται ἡμῶν αὐτῶν ἡμεῖς τὸν θεῖον σπινθῆρα τὸν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγενομέθα. Ἡμεῖς τὸν θεῖον ἀποπνέοντα ἀπώλεσαμεν. Διότι ἡμῶν ἐδοξάμεν. Ἡμεῖς τὸν ἀνθρωπισμὸν ἀπώλεσαμεν. Διότι ὅταν ἡμῶν ἀμελῶμεν, τί ἄλλα παρὰ καταστροφὰς πρέπει τις νὰ προσδοκᾷ; » Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ πτώσις ἡμῶν ὑπῆρξε ἀναγέννησις, ὅπως διὰ τὸν μυθολογούμενον φοῖνικα τὸν ἀνερχόμενον νέον ἐκ τῆς πυρᾶς ἡ δουλεία ἐκαθάρισεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν μαισμάτων τῆς ὀποιασδήποτε κακῆς πολιτείας τῆς αὐτοκρατορίας ἡμῶν καὶ ἐγενομέθα, ὅπως ὁ καθαιρόμενος ἐν τῇ χωνίᾳ ἀπὸ τῶν ἀγενῶν μεταλλῶν χρυσός, περὶ πᾶσαν ἀρετὴν κρείττονες, μάλιστα δὲ περὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα.

Ἡ ἀγάπη αὕτη ἐπεδείχθη, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πόλεως ὑπὸ τῶν προμάχων τῶν τελευταίων ἀμυντηρίων τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν γῆς. Καὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ σύγχρονοι τῆς ἀλώσεως, ἐξιλαστήρια θύματα διὰ τὰς περὶ πατρίδος στενωτέρας ἢ ὅσον κελεύει τὸ σοφὸν πρέπον γνώμας. Ἡ γενεὰ δὲ ἡ διαδόχος ἐκείνων ἐγένετο τῶν ἱερωτάτων περὶ πατρίδος γνώμων κηρυτὴς καὶ ἐργατῆς. Ἐκ πάντων δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος Ἑλλήνων ἱεροφάνταις καὶ μάρτυς ἐστάθη ἡ τάξις ἐκείνη τοῦ γένους ἡμῶν, ἥτις ἐξ ἀγαθῆς πλάνης τὴν λατρείαν τῆς θεότητος εἶχε μόνον σχεδὸν ἔργον, ἐκ τῶν προσευχῶν μόνον ἐλπίζουσα τὴν σωτηρίαν, τὸ ἱερατεῖον. Ὡστε ἐγένοντο μὲ τὰς νέας λαμπύσας γνώμας—ὅτι μετὰ τῆς πατρίδος σφύζεται καὶ ὁ θεός—τοῦ γένους ἡμῶν τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ ὀρθοδόξου ἀλλὰ καὶ Ἑλληνικοῦ οἱ πρόμαχοι, πολεμισταὶ ἥρωες μὲ ἀγριελαίας Μαραθῶνας κλάδον ἐστεμμένοι ἢ τὸν σεπτὸν μάρτυρα τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος φερόντες τὸν φωτιστὴν.

Καὶ ἀνέβησαν μεγαλειότατοι ἐπὶ τοῦ περιφραγτοῦ θρόνου τῆς ἀγχόνης πατριάρχαι Κύριλλος ὁ Κονταρῆς, οἱ δύο Πατριῆνοι, ὁ Β' καὶ ὁ Γ', ὁ μέγας Κύριλλος ὁ Λούκαρις (Πάτρια ἔτος 1903 ἀρ. 30) καὶ Γρηγόριος ὁ Ε' ὁ καθαγιασας τὴν Ἐπαναστάσιν ἡμῶν μὲ τὸν θάνατόν του (Πάτρια 1906 ἀρ. 25).

Ἐσφάγησαν ἢ ἀπηγχονίσθησαν ἢ καὶ εἰς ὀδυνηρότερον θάνατον παρεδόθησαν ὁ μητροπολίτης Ῥόδου Εὐθύμιος (Πάτρια ἔτος 1904 ἀρ. 29). Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παλαιῶν Περτρῶν καὶ ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐκάησαν ἐπὶ πυρᾷ ζῶντες (1572), ἀεπαίδευσαν οἱ Τούρκοι ἀνηλεῶς τε καὶ ἀπανθρώπως μὲ πολλὰ βάσανα καὶ τέλος διὰ πολλῶν χρημάτων μεταπεισθέντες φιλανθρώπως φερόμενοι ἀντὶ τῆς ἀνασκοποπίσσεως ἔσφαξαν τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κορίνθου Ζαχαρίαν (1684) ὡς συνεννοούμενον μετὰ τῶν Βενετῶν, ἐσφάγη δὲ παρὰ τὴν μικρὰν θύραν τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Μυστρᾷ ὁ περιβόητος εἰς ἀνδρείαν ψυχῆς καὶ παιδείαν μητροπολίτης Λακεδαιμονίας Ἀνανίας ὁ Λαμπάρδης καὶ τὸ ἡγιασμένου μύρου αἷμα του μέχρι σήμερον εἰς προσκύνημα εὐσεβὲς φαίνεται ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τοῦ γένους ὁ μάρτυς (Πάτρια ἔτος 1906 ἀρ. 8). Ἀπέθανεν ὡσαύτως ἐκ τῶν βασανιστηρίων, ἀλλ' αἰνῶν καὶ εὐλογῶν καὶ δοξάζων ἀπαύστως τὸν δεσπότην Χριστὸν ὁ μετὰ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου φυλακισθεὶς ἐπίσκοπος Καρύστου Ἰάκωβος, καὶ ἐσφάγη μετὰ πέντε ἱερέων καὶ τρισχιλίων Χριστιανῶν ὁ ἐπίσκοπος Τριπόλεως τῆς Πελοποννήσου, ὡς ἐνεχόμενος ὅπως καὶ ὁ Καρύστου καὶ ὁ Ἀνανίας Λαμπάρδης, εἰς τὴν ἐπανάστασιν τὴν λεγομένην τοῦ Ὀρλώφ, ὅπως καὶ ὁ ἀρχιερεὺς Λήμνου μετὰ τῶν προσετώτων τῆς νήσου.

Διότι ἡ θρησκεία ἦτο ἡ κυριωτάτη αἰτία τοῦ μίσους τῶν μωαμεθανῶν Τούρκων κατὰ τῶν Ἑλλήνων χριστιανῶν, τὸ Ἑλληνικὸν δὲ ἱερατεῖον μετὰ τῶν προσετώτων ἐνόμιζον αἰτιώτατον τῶν πυκνῶν ἐπαναστάσεων τοῦ γένους ἡμῶν. Οἱ τοῦ Χριστοῦ ἱερεῖς λοιπὸν ἦσαν τὰ θύματα, ἅτινα δὲν ἐκὸρύνοντο σφάζοντες οἱ Ὀθωμανοὶ κατὰ πάσας τὰς ἐπαναστάσεις ταύτας. Καὶ ἔχομεν μάρτυρας

γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν,
γὰρ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν

παμπόλλους ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ ἄλλους ἀρχιερεῖς καὶ μοναχοὺς ἀνταξίους τῶν μεγαλομαρτύρων τῆς πίστεώς μας τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οὕτω κατηγορήθη διὰ μετέσχε τῆς ἐπαναστάσεως Διονυσίου τοῦ Τρίκκης ὁ ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τῶν Ἀγρᾶφων Σεραφεῖμ, ἡπειλήθη δ' ἐκ τούτου διὰ φρικτοῦ θανάτου, ἂν μὴ ἤθελεν ἀρνηθῆ τὴν πίστιν του καὶ προσέλθῃ εἰς τὸν μωαμεθανισμόν. Ἄλλ' ἐκεῖνος ὁ μακάριος ἀδὲν θέλω χωρισθῆ ποτε ἀπὸ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν, ἀπεκρίθη, καὶ ἂν μυρίους ἤθελον λάβῃ θανάτους διὰ τὸ ὄνομά του τὸ ἅγιον, χαρὰν μου καὶ εὐφροσύνην τὸ ἔχω ὥστε δέρε, εἶπε πρὸς τὸν πασσάν, σφάττε, ποίει ὅ τι εἶναι τῆς ἐξουσίας σου». Καὶ ἐσχίσθησαν διὰ μαστίγων αἱ σάρκες του καὶ ἐρρινοκοπήθη καὶ ἀνεσκοποπίσθη ζῶν ἀτρόμητος πρὸ τῶν ἀγρίων βασάνων, ἀλλ' ἡ ἁγία κεφαλὴ του ἡ ἀρπαγείσα ἐκ Φαναρίου καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὸν Πηνειὸν ἀνευρέθη ἐκ τῆς πυρίνης στήλης, ἥτις ἐξέλαμπεν ἐξ αὐτῆς καὶ ὡς ἅγιον λείψανον τιμωμένη ἐν τῇ μονῇ τῆς Κορώνης ἐπὶ τῆς Πίνδου ἐνεκαρδίωσεν ἡμᾶς, ὥστε νὰ ἐγκαρτερῶμεν καὶ νὰ μὴ καμπτώμεθα πρὸ τῆς τουρκικῆς θηριωδίας. Καὶ ἐκραταίωσε τὸ μαρτύριον τῶν τοιούτων παμπόλλους ἄλλους ἱερωμένους καὶ τὸν μοναχὸν Δημήτριον τὸν κατηγορηθέντα διὰ μετέσχε τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Βλαχάβα. Σκύλον χριστιανὸν ὠνόμασεν αὐτὸν, ὑπερηφάνως ἐνώπιόν του προσφερόμενον, ὁ βεζύρης Ἀλῆς, ἐκεῖνος δ' ἀπεκρίθη αὐτῷ τὸ ὄνομα (τοῦ χριστιανοῦ) ἀποτελεῖ τὴν δόξαν μου. Τὸν παρέδωκε λοιπὸν ὁ πάντοτε ληστής Ἀλήπασας εἰς τὰ βασανιστήρια. Καλάμους ἐνέπηξαν εἰς τοὺς ὀνυχας τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του, τοὺς βραχίονάς του διετρύπησαν δι' αὐτῶν, τὸ κρανίον του περιέσφιγγαν δι' ἄλυσσας ἀστραγαλωτῆς,

ἥτις ἐθραύσθη. Ὑστερον κατωκέφαλα ἐκρέμασαν αὐτὸν πυρᾷ βραδέως καίουσης. Ἐπλήρωσαν τὴν κεφαλὴν του ριπῶν ἐγκαυμάτων καὶ ἀπέσυραν αὐτὸν καὶ κτίσαντες μὲ τὴν κεφαλὴν μόνον ἐξω τοῦ τοίχου ἔτρεπον ἐλπίζοντες μὲ τὴν παράτασιν τῶν ἀλγυδῶν νὰ ταπεινώσωσιν αὐτόν. Οἱ δούλοι τοῦ κτηνώδους σώματος τοιαύτας ἔχουσι πάντες γνώμας· ἀλλ' ὁ μοναχὸς Δημήτριος ἀπέθανεν ἐλεύθερος τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑδομάδα

—Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γιὰγιά, τὸν βασιλέα
ἢ μήπως καὶ σὲ φάνηκε ὅδ' ὄνειρο νὰ ποῦμε,
ὅδ' ἀναραμύθι τάχα;
—Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὥσ' ἀνὰ καὶ σένα νέα,
πα' νὰ γενῶ κατὸ χρόνῳ, κι' ἀκόμα τὸ θυμοῦμαι
ὅδ' ἀνὰ καὶ χθὲς μονάχα.

Καὶ θάρρη, ναί, γιὰγιά μου;—Θάρρη παιδί μου θάρρη
καὶ διὰν ἔρρη, τί χαρὰ ἴσῃ γῇ, ὅτῃ οἰκουμένη
ὅδ' ὁποῖους θὰ ζοῦνε τότε;

Διπλὸ τριπλὸ θὰ πάρωμε αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐπάρρη,
κι' ἡ Πόλι κι' ἡ Ἁγία Σοφία δική μας θενὰ γένρη.

—Πότε, γιὰγιά μου; Πότε;

—Ὅταν τρανέψης γυόκα μου, κι' ἀρματωθῇς καὶ κάμῃ
τὸν ὄρκο ὅτῃ Ἐλευθερία.

Γ. Βιζυνοῦ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων.

Ἀνώνυμος ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ ἐξ Εὐπατορίας ὑπὲρ τῶν
δόσεως τῶν Πατρίων ρούβλια 10.

Ὁ κ. Στ. Μπίστης Ἀνδρου δρ. 5.

Ὁ κ. Ι. Κοτζαμάνης Ἀθηνῶν δρ. 25.

Ὁ κ. Μ. Ι. Ἀσημακόπουλος Μανσοῦρα δρ. 50.

Ὁ κ. Δ. Σωτηρόπουλος Τρίπολις δρ. 3.

Ἡ κ. Ἐλένη Λαμπρινάκη δρ. 5.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Φ. Α. Π. Αἰ κ α τ ε ρ ῖ ν η ν. Ἐγένετο κατὰ τὴν ἐποχὴν
ὁμῶν. Ἡ διατήρησις τῶν τόμων ἐν ταῖς ἀγγελίαις.—Κ.
Ὑό ρ κ η. Ἐδιπλασιάσαμεν. Τοῦτο ἦτο μόνον δυνατόν.—Μ.
Μ α ν σ ο ὄ ρ α ν. Ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχὰς καὶ
ἐκφράσιν τοῦ κοινοῦ πόθου.—Χ. Δ. Τ ε ρ γ ἔ σ τ η ν.
Σ ο ὕ ε ζ. Γ. Ν. Π. Π ρ ε μ ε τ ῆ ν. Κ. Π. Τ ρ ῖ π ο
Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.—Ι. Ν. Α. Βρόχεν. Εὐχαριστοῦμεν.

“ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ”

Διατίμησις παρελθ. τόμων καὶ φύλλων

Πλήρης σειρά τῶν ἑνδεκά τόμων (1902—1913) δρ.
Ἡ αὐτὴ διὰ δημοσίας κοινοτικῆς ἢ σχολικῆς βιβλιοθήκης,
καὶ, ἐπισήμως ζητούμενη δρ. 30.

Ἐκαστος τόμος ἰδιαιτέρως δρ. 5.

Παλαιὰ φύλλα παρελθόντων ἐτῶν ἕκαστον λεπτὰ 5.
Φύλλα τοῦ 11 τόμου (1912) πρὸς συμπλήρωσιν
δρ. δὲν ὑπερβαίνουναι τὰ 5, δωρεάν.

Ἀποστολὴ ἐλευθέρᾳ ταχυδρομ. τελευτῶν.

Πᾶν ποσὸν προσεχόμενον ἐκ πωλήσεως τόμων ἢ φύλλων
ταὶ καὶ ἀναγράφεται ἐν τῷ οἰκείῳ χώρῳ ὡς δωρεὰ τοῦ ἀποστολέου.
(Ἐκ τοῦ Γραφείου)